N°. 86. **A°. 1840.**

ZATURDAG, den 24sten OCTOBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

POST-KANTOOR.

Ter kennisse van het publiek wordt gebragt, dat Z. M. Brik *MERKUUR*, gecommandeerd door den Kapt. Luit. ter Zee KETJEN, de reis naar *Curaçao* over de Eilanden *St. Eustatius* en *St. Martin* op den 30sten dezer zal aannemen; zullende de voor die Eilanden bestemde Brievenpakketten dien dag, des middags ten *twaalf* uren worden gesloten.

Paramaribo, den 21 October 1840.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 22 October 1840.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:
JOHN HENRY FRANCIS WORSDELL en WILHELMINA JOHANNA CHRISTINA DOERRLÆBEN.
ALBERT WOLFF OPPENHEIMER en PESLE LEVY ABRAHAM.
MARTIN BRAUN en WILHELMINA CATHARINA CHRISTINA RUNGE, eerder Weduwe CHARL JACOB, het laatst gehuwd geweest met JOHAN JOACHIM MARTIN WILMS. — Alsmede:
JOHAN QUASSIE van ENGEL en MARIA VAN TER HUNNEPE; allen alhier woonachtig.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
P. FAERBER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 11 Augustus.

H. M. de koningin heeft heden middag ten half drie ure in het huis der lords, op den troon gezeten, met prins Albert aan hare zijde, het parlement geprorogeerd, na de volgende aanspraak gedaan te hebben:

»*Mylords en Heeren!*

»De staat der openbare bezigheden veroorlooft mij, de tegenwoordige zitting van het parlement te sluiten, en, terwijl ik u ontsla van uwe tegenwoordigheid alhier, dank ik u tevens voor de oplettendheid en zorg, waarmede gij u van uwe belangrijke pligten gekweten hebt.

»Bij voortduring ontvang ik van vreemde mogendheden de verzekering van hunne vriendschappelijke gezindheid en van hun ernstig verlangen om den vrede te bewaren.

»Ik wensch u geluk met het eindigen van den burgeroorlog in Spanje. Het oogmerk, waartoe de viervoudige verbindtenissen van 1834 gesloten zijn, nu vervuld zijnde, ben ik met de koningin van Spanje in onderhandeling tot het terugtrekken van die zeemagt, welke ik, ter voldoening aan die verbindtenissen, tot hiertoe aan de noordkusten van Spanje heb onderhouden.

»Ik acht mij gelukkig u te kunnen mededeelen, dat de verschillen met het gouvernement van Napels, van welke u de redenen en oorzaken voorgelegd zijn, door de vriendelijke bemiddeling van den koning der Franschen op weg gebragt zijn van vereffend te zullen worden.

»Ook verheug ik mij ter uwer kennis te kunnen brengen, dat het gouvernement van Portugal schikkingen gemaakt heeft, om zekere billijke vorderingen van sommigen mijner onderdanen te voldoen, en tevens de som gelds, welke het aan dit land ten gevolge van de bepalingen der overeenkomst van 1827, schuldig is, te betalen.

»Ik heb mij met den keizer van Oostenrijk, den koning van Pruissen, den keizer van Rusland en den sultan tot maatregelen verbonden, welke ten oogmerk hebben de duurzame bevrediging van de Levant, de handhaving van de ongeschondenheid en onafhankelijkheid van het Ottomannische rijk en om daardoor aan den vrede van Europa meerdere zekerheid te verschaffen.

»De geweldadige verongelijkingen, sommigen mijner onderdanen door de ambtenaren van den keizer van China aangedaan, en de smadelijke behandeling van eenen zaakgelastigde mijner kroon aldaar, hebben mij gedrongen eene land- en zeemagt naar de kust van China te zenden, met het oogmerk om vergoeding en herstel te vragen.

»Ik heb met genoegen mijne toestemming gegeven aan de wet tot regeling van de plaatselijke besturen in Ierland.

»Ik vertrouw, dat de wet, welke gij, tot het verder in werking brengen van de aanbevelingen der kerkelijke commissie, ontworpen hebt, het heilzaam gevolg zal hebben, om aan de gevestigde kerk meer werkzamen invloed te verschaffen, en beter te voorzien in de behoefte van mijn volk aan godsdienstig onderwijs.

»Ik heb met groote voldoening den uitslag uwer beraadslagingen ten aanzien van Canada gezien. Het zal mijn pligt zijn de maatregelen, welke gij beraamd hebt, zoodanig uit te voeren, als, zonder de uitvoerende magt te verminderen, aan de wenschen mijner onderdanen het best voldoen, en de duurzame zekerheid en het welvaren mijner Noord-Amerikaansche provincien bevorderen kan.

»Het wetgevend ligchaam van Jamaica heeft zich beijverd om wetten daar te stellen, welke de veranderde staat der maatschappij nuttig of noodig gemaakt heeft. Sommige dezer wetten vereischen herziening en verbetering, doch ik heb alle reden om van de wetgevende vergadering van Jamaica rondborstige medewerking in de heilzame bemoeijingen tot verbetering van den toestand, en tot verhelfing van het karakter van de inwoners dier kolonien, te verwachten. Het gedrag van de vrij verklaarde negers is in geheel Westindië opmerkelijk, wegens hunne bedaarde gehoorzaamheid aan de wet, en hun vreedzaam verkeer in alle betrekkingen van het maatschappelijke leven.

»*Mijne heeren van het Huis der Gemeenten!*

»Ik dank u voor de geldelijke voorzieningen, welke gij voor de dienst van dit jaar hebt toegestaan.

»Ik betreur, dat het noodzakelijk geweest is mijn volk meerdere lasten op te leggen, maar ik vertrouw, dat de middelen welke gij gebezigd hebt, om in de behoeften van de openbare dienst te voorzien, dien last voor alle rangen en standen zoo ligt mogelijk zullen maken.

»*Mylords en Heeren!*

»Naar uwe haardsteden terugkeerende, gaat gij in uwe verschillende graafschappen die werkzaamheden hervatten, welke gij tot het algemeene nut en welzijn gewoon zijt zoo wel uit te oefenen. Mijn ernstig verlangen is het, de rust in het land, en den vrede daar buiten te handhaven. Naar dit doel, zoo wezenlijk voor de belangen van dit rijk, en voor het geluk der geheele menschheid, zullen zich mijne pogingen onafgebroken en ter goeder trouw uitstrekken; en terwijl ik mij hiertoe verzekerd houd van uwe medewerking en ondersteuning, verlaat ik mij ootmoedig op de alles omvattende zorg en voortdurende bescherming der Goddelijke Voorzienigheid."

— De *Morning Post* eenen brief van zijnen Parijsschen korrespondent opgenomen hebbende, die schreef, dat het Fransche gouvernement voornemens was om beslag te leggen op den in Frankrijk zich bevindenden eigendom van 40,000 Engelschen, verklaart de *Courier*, dat Lodewijk Filips nimmer zal besluiten tot zulk eenen maatregel, die het door Napoleon jegens de Engelschen gehouden wreede gedrag in de herinnering zoude terugroepen.

Nog leest men in de *Morning Post:* Eene botsing tusschen de Engelsche en Egyptische vloten zoude thans aanleiding geven tot eene of andere noodlottige gebeurtenis, en in dit geval zou een gevecht onvermijdelijk schijnen, ook wanneer de oorzaak niet gewigtiger ware dan het voor langen tijd in den golf van Mexiko tusschen de Engelsche en Fransche schepen plaats gehad hebbende voorval. Wat men op dit oogenblik vreest, is eene toevallige botsing in den Levant, waar de vloten van al de mogendheden tegen over elkander staan, en waar, naar ons door een officier verzekerd wordt, de Fransche zee officieren zeer gaarne eenen slag zouden willen leveren, om Frankrijks roem ter zee te herwinnen. De tijding des traktaats en de te Parijs heerschende gisting zouden hen wel eens tot eene plotselijke demonstratie kunnen aanzetten. Dezelfde officier verzekert tevens, dat de Engelsche vloot hare meerderheid, wat de vaart betreft, handhaaft, doch dat de Fransche schepen beter van manschappen voorzien, beter uitgerust en veel talrijker zijn, daaronder namelijk begrijpende de Turksche en Egyptische eskaders.

FRANKRIJK.

PARIJS, 16 Augustus.

Men heeft zich hier en daar soms verwonderd over de wijze waarop de Fransche regering en Frankrijk over het algemeen de tijding van het den 15den Julij te Londen gesloten traktaat tot regeling der Oostersche aangelegenheden ontvangen hebben; en men heeft wel eens gevraagd, welk zoo groot belang Frankrijk er bij hebben konde om Mehemed-Ali in het bezit van Syrie te handhaven, wanneer het zich ter bereiking van dat doel, wagen moet in eenen oorlog tegen gansch Europa, voor het geval dat de vier mogendheden, die het Londensche traktaat hebben geteekend, den pacha wilden dwingen om dat geïnsurgeerde gewest aan den Grooten Heer terug te geven.

Zij die dit gevoelen opperden, hebben niet ingezien dat de kwestie tweeledig is, en dat de gedwongene ten uitvoerlegging van het besluit der vier mogendheden tegen Mehemed Ali slechts eene bijzaak was van dit vraagstuk, waarvan de hoofdzaak deze was, dat het Londensche traktaat Frankrijk weder plaatste in eene stelling, waarin het zich in eenen voor hetzelve zoo noodlottigen tijd bevond. Om den tegenwoordigen stand van zaken wel te verstaan, behoort men zich met het verledene goed bekend te maken.

Na deszelfs rampspoed in 1815 werd Frankrijk als buiten de aangelegenheden van Europa geplaatst. Alle vraagpunten werden zonder Frankrijk beslecht; het kon slechts het hoofd bukken en zich aan den wil der mogendheden onderwerpen.

Deze staat van zaken duurde voort tot het traktaat van Aken in 1818. Van af dit tijdstip tot in 1830, nam Frankrijk deel aan de algemeene beweging van zaken in Europa en dikwijls behield deszelfs stem de bovenhand.

De revolutie van 1830 heeft deze gesteldheid veranderd. De drie Noordsche mogendheden zonderden zich af, en er was een oogenblik dat Frankrijk zich wederom als buiten de Europesche beweging geplaatst kon beschouwen; doch eene belangrijke omstandigheid heeft eenige verandering in deze gesteldheid gebragt. Engeland is Frankrijk genaderd, en het bondgenootschap der twee constitutionele staten, in tegenoverstelling van dat der drie absolutistische regeringen, heeft den vrede van Europa gehandhaafd.

En wat doet nu Engeland? Het verbreekt zijn bondgenootschap met Frankrijk om zich aan de absolute mogendheden aan te sluiten; het vernietigt de uitwerking, vroeger voortgebragt door het viervoudig verbond, hetwelk een kern vormde van constitutionnele staten, waarbij zich, door derzelver erkenning der regeringen van Spanje en Portugal, ook Belgie en Holland, gevoegd hebben.

Het traktaat van 15 Julij heeft dus Frankrijk terug geplaatst in de afgezonderde gesteldheid, waarin het van 1815 tot 1818 genoodzaakt was geweest te blijven; kon het hedendaagsche sterke en vermogende Frankrijk zich dit laten wel gevallen? Ziedaar het wezentlijke gezigtspunt der kwestie.

Men zegge niet dat Frankrijk de strekking van het traktaat van 15 Julij overdrijft, en dat hier eeniglijk sprake was van de regeling van het bestaande geschil tusschen den Sultan en zijnen vassal, want waarom, in dat geval, bevindt zich dan Pruisen, die in geenerlei aanraking met het Oosten staat, onder de regelende mogendheden? Waarom treedt Pruisen in dit traktaat op bij voorkeur boven zoo vele andere, bij de bevrediging van het Oosten veel meer belanghebbende mogendheden, als b. v. Spanje, Napels, Piemont, enz.? Waarom heeft men niet voor de beslechting van de Egyptische zaak gedaan, hetgeen men vroeger gedaan heeft voor de emancipatie van Griekenland? Heeft destijds Pruisen regtstreeks deel aan de zaak genomen? Geenszins. Het heeft zich daarvan onthouden, omdat het in de daad geenerlei belang daarbij had. Waarom dus neemt het heden deel aan het traktaat van 15 Julij, welks uitvoering het evenmin raakt als vroeger de uitvoering der besluiten van de Londensche Conferencie in de Grieksche aangelegenheden? Waarom? Omdat het traktaat van den 15den Julij slechts eene hernieuwing is van de tegen Frankrijk gerigte coalitie, die niet heeft opgehouden te bestaan in den geest der drie Noordsche hoven, welker nauwe vereeniging ten sterkste aanbevolen werd door Frederik Wilhelm III, en zulks op een tijdstip toen de revolutie van 1830 nog niet de bezorgdheid had doen geboren worden, waarop men zich later grondde; het testament van den overleden koning van Pruisen is van de maand December 1827. De deelneming van Pruisen aan het traktaat van 15 Julij verklaart deszelfs wezentlijke strekking, en de weg, dien Frankrijk inslaat, mag dus geene verwondering baren, want de door de Fransche regering ontwikkelde geestkracht wordt door den drang der omstandigheden bevolen.

TURKIJE.

KONSTANTINOPEL, 22 Julij.

Al de Grieksche rajas verkeeren sedert acht dagen in eenen onbeschrijfelijken angst en voorbeeldelooze verslagenheid. Op den 13den Julij ging eene Griekin met hare achtjarige bekoorlijke dochter uit het dorp Bulanca, niet ver van de zeven torens, naar de welpomp om water te halen. Aldaar met eene vriendin in gesprek gerakende, lette zij niet op haar kind, en toen zij huiswaarts wilde keeren was het verdwenen. Zij riep, weende, wrong de handen, vroeg de voorbijgangers, alles te vergeefs. Eene Turksche buurvrouw, door de smart der moeder bewogen, verhaalde haar, dat eene Turkin het kind had geroofd en dat hetzelve zich te Skutari bevond. De Griekin begaf zich daarheen en in het haar aangewezen huis, waar zij inderdaad hare dochter vond, reeds in Turksch gewaad gekleed en de nagels rood geschilderd. De moeder eischte haar kind terug en wilde het medenemen, doch de Turkin beweerde, dat het haar kind was, zoodat de ongelukkige moeder met een bloedend hart zich moest verwijderen. Ten gevolge van haar gegeven raad begaf zij zich naar den grootvisier, Rauf Pacha, en bad denzelven om hulp. Tamelijk gramstorig antwoordde hij, dat dezelve haar zoude worden verleend, en zij zich Donderdag 16 Julij tot hem moest begeven, als wanneer zij het meisje zoude zien, en, ingeval het haar als moeder erkende, hetzelve zoude terug bekomen. De Griekin vervoegde zich op den gestelden dag, vergezeld door den priester, den regter en verscheiden boeren van haar dorp, naar de Porte, waar zij den Grootvizier, omgeven door dienaren en kavassen, aantrof. Inmiddels had Rauf-Pacha eenen kavas-baschi naar Skutari gezonden om het kind te halen. Door geschenken had men hetzelve reeds vroeger overreed om de moeder te verloochenen; ook de kavas-baschi deed onderkeg hetzelfde, maar voor den vizier gekomen en de moeder ziende, sprak de natuur, het kind snelde naar haar toe met den uitroep: » Moeder, moeder red mij!" Deze schreide en hield hare dochter vast omarmd Rauf-Pacha gloeide van toorn, greep het meisje bij de lange haren en terwijl de dienaren de moeder met vuistslagen overlaadden, rukte hij het kind van haar los en stelde het aan eenen anderen baschi ter hand, die zich oogenblikkelijk met hetzelve verwijderde. De priester en de overige aanwezige Grieken zeiden geheel ontsteld: » Hoe, gij eerste dienaar in den staat, die een goed voorbeeld behoordet te geven, waagt het, onderdanen van uwen Heer aldus te behandelen? Zijn dit de weldadige beloften des hattischerifs van Gulhane, waarbij ons dezelfde regten en dezelfde bescherming als aan u worden toegekend? Veroorloven u dit de bevelen van uwe kettersche godsdienstleer? Op het zeggen van deze laatste woorden vielen al de kavassen en dienaren over den priester en de boeren heen, gaven hun de allerverschrikkelijkste bastonade en wierpen hen in de gevangenis. De geestelijke had echter het geluk bij het eerste tumult te ontsnappen. De ijselijk mishandelde vrouw werd bewusteloos op de straat geworpen. Daar men den priester niet kon terug vinden, werd de patriarch ontboden en dezen bevolen, op verbeurte van zijn leven, den lasterende geestelijke binnen acht dagen tijds aan te wijzen. Zoodanig is de zaak tot heden gebleven; wat echter van het kind is geworden, weet men niet.

— Mijn brief van heden is reeds op den post bezorgd, en ik kan dien niet terug bekomen; moet derhalve u dezen schrijven, om u te melden, dat zoo even *alle winkels en koopzalen der Grieken* (onderdanen van Koning Otto) *op bevel der regering zijn gesloten geworden, en dat hun de keuze is gelaten om naar Griekenland terug te keeren, of binnen acht dagen raja's* te worden. Alles is in beroering, de vrouwen schreijen, de mannen razen, de politie heeft alle winkels en werkplaatsen verzegeld. Met geheele hoopen trekken de ongelukkige lieden in dit oogenblik door de straten henen; het hart krimpt mij in-een, op het zien der vele beschreide oogen bij dezen jammer. In de plotselijke verbazing weet men niet, waaraan eene zoo strenge reactie te moeten toeschrijven, of aan koning Otto's weigering om het handelstraktaat te onderteekenen: of de door de Grieksche bevolking te kennen gegeven gunstige gezindheid jegens den afgezetten grootvisier, Chosrew-pacha, en jegens Rusland. God behoede de arme lieden, en beware hen tegen nog ergere gr- weltooneelen. Ik sidder op de gedachte dat mijn beangst voorgevoel eerder dan ik verwacht had, in vervulling zal komen.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 20sten dezer, het Schip *Heppens*, Kapt. G. D. Swart; van Amsterdam, hebbende 55 dagen reis.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Hagner*, Kapt. J. Blakgrove, van Demerary, hebbende 11 dagen reis; Passagiers: de Heeren E. C. Lobatto en J. S. Jesserun.

IN HELLEVOETSLUIS GEARRIVEERD.

Den 13den Augustus, Z. M. Brik van Oorlog *PEGAZUS*, Kapt. Luit. ter Zee MEURERS, laatst van Curaçao.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 17den Augustus, het Schip *de Stad Zwolle*, Kapt. T. Lange, van hier.

SCHEPEN IN LADING NAAR HERWAARTS.

Sophia Maria, A. J. Andresen. — *De Drie Gebroeders*, S. IJ. Parma. — *Noord-Holland*, H. K. Ruijl. — *Anna en Maria*, D. Steenveld. — *Julia*, J. Hilbrands. — *De Eensgezindheid*, C. Meijer. — *Henriette*, J. C. Willems. — *Concordia*, B. J. Wijgers.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.